

[Aksel Larsen.]

ser. Det bevirker, at man er bange for at tage de radikale med i en regering herhjemme, for det ville sikkert vække mishag hos de store herrer i Washington. Måske er det også sådan, at de radikale slet ikke har noget særligt ønske om at komme ind i regeringen. Det er forsåvidt noget nyt i den politiske situation, for tidligere har de radikale aldrig været kedede af at komme i en regering, tværtimod, men det er meget muligt, at de radikale i denne situation, dels fordi de øjner situationens muligheder og dels under tryk af de radikale vælgere, ikke ønsker at komme med i en regering af de atlantiske partier.

Regeringsomdannelsesproblemet er med andre ord blevet endnu vanskeligere end problemet om cirkelns kvadratur. Det er blevet problemet om at lave en firkantet trekant, og jeg ved ikke, om man har fundet en løsning på dette problem under eftermiddagens forhandlinger. Under alle omstændigheder må det efter disse dages debat være tydeligt, at nu kan man godt snart begynde at holde op at tale om det klassiske skel i dansk politik. Der er opbrud i folket, og der er opbrud i de politiske partier, og hvad skellet i dansk politik angår, er det i hvert fald i høj grad tvivlsomt, om det i dag går mellem socialdemokratiet og de radikale på den ene side og konservative og venstre på den anden side. Der er vist i højere grad en chance for, at det nu går mellem atlantiske partier på den ene side og ikke-atlantiske partier på den anden side.

Ministertalerne i går og ordførertalerne i dag har endnu en gang afsløret, at de, der har ført Danmark ud i det økonomiske uføre, godt kender deres ansvar, men ikke tør vedstå det. Der er ikke en eneste hverken af de ansvarlige partiets ordførere eller af ministrene, der har vovet at bestride, at det først og fremmest er vor udenrigshandelspolitik, der er skyld i valutavanskelighederne, og at hovedansvaret her i særlig grad må lægges på handelsaftalen med England, at det hele kan karakteriseres ved den smørpris, man lader England betale. Man har ikke vovet at komme ind på dette. Man vovede ikke at diskutere det, da jeg rejste spørgsmålet under radiodebatten forud for valget. Man har ikke vovet at komme ind på det her, ingen har haft et ord at sige til mig i den anledning; man har kun haft almindelige pessimistiske bemærkninger om udsigterne og så om nødvendigheden af nye byrder på folket. Vi er i den barokke situation, at statsministeren stadigvæk forsøger, som han gjorde før valget, både at blæse og

have mel i munden. Han roser sig af, at der stadigvæk er produktionsfremgang, og siger, at den vil og skal fortsætte, og samtidig siger han, at det er nødvendigt at skære befolkningens forbrug ned.

Den højtærede finansminister ved måske ikke selv fuldtud, hvad det var, han sagde i sin tale. Det, han gjorde, var, at han spæde en meget farlig inflation. Han redegjorde for, hvorledes det ville gå med den planlagte pengeopsugning, hvor stor den ville blive, også selvom man i betydelig grad forøgede de tidligere omtalte indirekte skattebyrder, og han redegjorde for, hvilke penge staten blev nødt til at pumpe ud i det kommende år. Resultatet blev, at pengeudpumpningen blev større end pengeindsugningen. Og dertil kommer, at finansministeren glemte det vigtigste, det mest betydningsfulde af det hele, nemlig oprustnings- og krigspolitikken. Den betyder pengeudpumpning, vel at mærke ikke til produktive, men til uproduktive formål, og det vil sige inflation.

Statsministeren overlod i alt væsentligt til udenrigsministeren som den tekniske fagmand, han er, at snakke sig udenom de nye farlige forpligtelser, regeringen er gået ind på, og snakke sig udenom den kendsgerning, at disse forpligtelser er indgået på ikke-forfatningsmæssig måde, nemlig udenom rigsdagen. Statsministeren sagde selv i sin tale, at Atlantpagten blev til med det klare formål at bevare freden, og hvis ikke dette var tilfældet, ville der ikke her i salen og i den danske befolkning have været det flertal for Danmarks tilslutning til denne pagt. Ja, jeg må have lov til at gentage, at der aldeles ikke er noget flertal for Atlantpagten i den danske befolkning, og det ved statsministeren godt. Hvis han havde troet på et flertal, havde han også sørget for at konstatere det ved at stemme for forslaget om folkeafstemning om Atlantpagten. Men dette, at statsministeren fremsætter den påstand, at Atlantpagten skal tjene til at bevare freden, kan jo ikke imponere nogen. I sin tid fortalte man også, at Münchenaftalen ikke alene tjente til at bevare freden, men den garanterede freden i 25 år. Dengang den danske regering sluttede ikke-angrebspagt med Hitler, fortalte man, at den garanterede, at vi aldrig ville blive angrebet eller besat af Hitlertyskland; og dengang man tilsluttede Danmark til Hitlers Antikominternpagt, fortalte man gudhjælpemig også, at det var til værn for freden, for Danmark. Nej, man skal holde op med disse fraser og erkende, at Atlantpagten er en militær alliance- og krigspagt, og at den er